

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam
Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In
Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo
Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Prologus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38621

DE
CONTEMPLATIONE
DIVINA
LIBER SEXTUS.

De supereminenti gradu contemplationis infusa.

PROLOGUS.

V AE haecenus de contemplatione, prout à dono sapientie, vel intellectus dimanat, serio tractavimus, communia sunt dona, & quæ folcat DEVS delectatis justorum mentibus liberaliter elargiri: sed quia divina bonitas follet aliquid sanctissimas animas ad altiores theorias Angelorum more elevare, opera pretium erit de altiori & eminentiori gradu contemplationis, quæ meritò infusa nuncupatur, ultimo loco disserere.

Ex his igitur, quæ Libro secundo annotavimus, infusa, sive supernatura contemplatio à duplice principio provenire potest. Primo, à spiritu sancto, mediis illustrationibus, sive radiis donorum intellectus & sapientie, quæ dona sunt habitus in justorum mentibus radicati & fundati. De quo genere contemplationis fusæ in superioribus disseruimus. Aliquando vero divina contemplatio ab ipso DEO immediate tangent, ac splendidissimo lumine irradiante mentes eorum, quos ad altissimam divinorum cognitionem misericorditer sublevare vult, dimanat. Quod contemplationis genus sublimius est præcedente: datur enim per modum actus sive transeuntis tantum, per modum vero habitus nemini à DEO concedi solet: nec enim est creatura mortalis fragilitatis carne circumdata capax, ut tantum donum tantumque gratiam habitualiter possideat. Nā ut dixerit divus Thomas loquens de Prophetia, *De verit. quæst. 12. art. 1. ad 7. docuit illud est plenus & perfectus lumen, quod datur per modum actus sive passionis, quam illud quod per modum habitus infunditur: quia ex altitudine hujus lumen actualis contingit, ut humana mens illud poscidere non posset per modum habitus.* Hæc ille.

Conté-
platio
infusa
à
dupli-
princi-
pio pro-
cedere
solet.

Est haec
contem-
platio o-
mnium
subli-
missima,

contemplatio species, quæ omnium nobilissima est, clarius percepitur, in hoc Libro primum auctoritate Patrum edocebimus, dari eminenter contemplationis speciem eā, quæ à donis sapientie & intellectus procedit: secundò hujus contemplationis gradus præmittemus, ac de singulis suo ordine differeamus; ac demū de contemplatione, quæ in raptu, sive ecclasi contingit, aliqua, DEO dante, breviter artingemus. Prūs autem explicare oportebit, an hæc quam supereminentem contemplationem appellamus, nobilior sit eā, quæ mystica Theologia nuncupatur, de qua latius Libro præcedenti tractavimus. Nobis vero illud magis rationi consentaneum videtur, post etiam reduci ad ipsum splendidissimum contemplationis gradum, mystica Theologia experimentalem perceptionem; maxime, quia ut superius docuimus, hæc non tam ab habituali sapientie dono, quam immediate ab ipso DEO per modum actus procedit.

Præterea illud animadversione dignum videtur, quod in hoc sexto Libro tantum instituimus sermonem de contemplatione, quæ per modum affirmationis in DEUM tendit, per modum tamen actus sive illuminationis transeuntis, in quo cognoscendi genere cognitio illa, quæ per modum actus immediate à DEO promanat, illius est eā, quæ ab habitu donorum procedit. Mystica vero Theologia DEI, est cognitio obscura, quæ in divinam illam caliginem terminatur, de qua superius plenius discerimus.

Thom. à Iesu Oper. Tom. II.

CAPUT